

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/131/2020
Identifikačné číslo spisu: 1417211773
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1417211773.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobkyne U. P., bývajúcej v W., M. XX, zastúpená Váľko Marián & partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Porubského 2, proti žalovaným 1/ H. Ľ. N., a 2/ F. N., obaja bývajúci v W., D. A. X, obaja zastúpení ADVOKA, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave, Komárnická 36, o určenie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 40/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2019 sp. zn. 5 Co 170/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala určenia práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu spočívajúceho v práve prechodu a prejazdu motorovým vozidlom cez v žalobe špecifikovaný pozemok v rozsahu vyznačenom geometrickým plánom v prospech vlastníka v žalobe špecifikovaných pozemkov ako i na týchto pozemkoch postavenej stavby - rekreačnej chaty, nadobudnutého vydržaním. Zároveň sa domáhala, aby súd určil, že vlastníci pozemku v žalobe špecifikovaného pozemku sú povinní trpieť a umožniť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v práve prechodu a prejazdu motorovým vozidlom cez tento pozemok v rozsahu vyznačenom geometrickým plánom vlastníkom v žalobe špecifikovaných pozemkov ako i na týchto pozemkoch postavenej stavby - rekreačnej chaty. Eventuálne žalobkyňa žiadala, aby súd zriadil vecné bremeno spočívajúce v práve cesty cez v žalobe špecifikovaný pozemok v rozsahu vyznačenom geometrickým plánom v prospech vlastníka v žalobe špecifikovanej stavby - rekreačnej chaty postavenej na v žalobe špecifikovanom pozemku. Zároveň, aby súd určil, že vlastníci v žalobe špecifikovanom pozemku sú povinní trpieť a umožniť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v práve cesty cez tento pozemok v rozsahu vyznačenom v geometrickom pláne vlastníkom stavby - rekreačnej postavenej na v žalobe špecifikovanom pozemku.

2. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29.

apríla 2019 č. k. 22 C 40/2017 - 533 žalobu žalobkyne zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, § 134 ods. 3, § 151n ods. 1, § 151o ods. 1, § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Bol toho názoru, že dohodnuté právo služobnosti v zmysle kúpnej zmluvy z 11. decembra 1967 (od ktorej žalobkyňa odvodzovala nadobudnutie práva zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním) nebolo upravené platne a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok tunajšieho súdu z 19. októbra 2018 č. k. 25 C 15/2017 - 402, zmysle ktorého vecné bremeno v období od 1. apríla 1964 do 31. marca 1983 bolo možné zriaďovať zmluvou, nie však ako vecné právo, ale ako záväzok s obligačnou povahou, ktorá zaväzovala len účastníkov zmluvy a nie neskorších nadobúdateľov nehnuteľnosti, pričom zdôraznil, že žalobkyňa a ani jej právni predchodcovia neboli účastníkmi tejto kúpnopredajnej zmluvy a keby aj bolo toto právo dojednané platne, smrťou zmluvných strán by v dôsledku vtedajšej právnej úpravy zaniklo a neprechádzalo na nadobúdateľov nehnuteľnosti tak, ako je to v prípade dnešných vecných bremien nadobúdaných in rem. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie nemal za preukázané základné podmienky pre vydržanie, a to oprávnenosť držby a dobromyselnosť jednak žalobkyne ako aj jej právnych predchodcov a zároveň nemal za preukázané ani splnenie podmienky uplynutia vydržacej doby. Súd prvej inštancie preto s ohľadom na uvedené závery žalobu v časti týkajúcej sa vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zamietol. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že aj v prípade, ak by po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o splnení podmienok pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu žalobkyňou v dôsledku existencie tzv. „práva služobnosti“ na základe kúpnej zmluvy z 11. decembra 1967, toto by sa mohlo vzťahovať len k právu prechodu a nie prejazdu, tak ako to požadovala žalobkyňa v žalobnom petite. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v súčasnom štádiu žalobkyňa síce nemá zabezpečený iný prístup na svoje nehnuteľnosti, a teda čiastočne spĺňa druhú hmotnoprávnu podmienku pre úspešnosť žaloby o zriadenie práva vecného bremena, v danom prípade však bol súd prvej inštancie toho názoru, že zriadenie vecného bremena v podobe prístupovej cesty cez časť parcely žalovaných č. XXXX/X vo vymedzenom rozsahu nevyrieši vzniknutú situáciu. Ako ďalej súd prvej inštancie uviedol, právo cesty cez cudzí pozemok je núdzovým riešením, keď nemožno iným spôsobom zabezpečiť prístup vlastníka stavby na verejnú komunikáciu. Súd pri rozhodovaní o práve cesty musí vziať do úvahy, že ide o vážny zásah do práva vlastníka pozemku. Cesta cez príľahlý pozemok, ktorého vlastníkom je iná osoba ako vlastníka stavby, musí byť vedená tak, aby čo najmenej zasahovala do práva vlastníka pozemku, aby bola teda čo najhospodárnejšia (najkratšia) a súčasne aby splnila svoj hlavný účel: aby sa vlastníka stavby mohol zo stavby dostať na verejnú komunikáciu. V posudzovanom prípade spôsob, akým sa žalobkyňa domáha zriadenia vecného bremena, by v prípade jej úspechu zaťažoval tri bezprostredne nadväzujúce pozemky a ich vlastníkov, resp. spoluvlastníkov. V prvom rade by totiž žalobkyňa zaťažovala svojím vecným bremenom spočívajúcim v práve cesty 13 podielových spoluvlastníkov pozemku parc. č. XXXX (ktorí síce v súčasnosti dali súhlas na príjazd k nehnuteľnostiam žalobkyne pre dve motorové vozidlá, nie peši, a avšak s platnosťou len na určité obdobie), následne žalovaných 1/ a 2/ pri prechode cez časť ich parcely č. XXXX/X a napokon P. D. X. O. v časti parc. č. XXXX/X, nakoľko pri prechode od pozemku žalovaných k svojej vstupnej bráne by musela prechádzať aj cez tento pozemok, pričom však zriadenie vecného bremena na tento pozemok ani nie je predmetom tohto sporu. V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie toto nie je najkratšia a čo najmenej zaťažujúca možná prístupová cesta k nehnuteľnostiam žalobkyne a skutočnosť, že sa dlhé roky tento spôsob príjazdu k nehnuteľnostiam žalobkyne, resp. jej právnych predchodcov, toleroval ostatnými vlastníkami pozemkov, nie je dôvodom, pre ktorý by mali byť práve ich pozemky zaťažované. V tomto prípade súd prvej inštancie poukázal na konanie právnych predchodcov žalobkyne, ktorí sa v roku 1996 pri rozdeľovaní parcely č. XXXX zachovali v rozpore s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka a nezabezpečili si prístup z verejnej komunikácie na svoju parcelu č. XXXX/X cez parcelu č. XXXX/X. Preto súd prvej inštancie nevidel dôvod zaťažovať ďalších vlastníkov troch susedných pozemkov, keď podľa jeho názoru (aj s ohľadom na vykonanú ohliadku nehnuteľností) je možné prístup k nehnuteľnostiam z verejnej komunikácie (parc. č. XXXX/X) zabezpečiť najkratšou možnou cestou cez parc. č. XXXX/X, ktorej je v súčasnosti vlastníkom G.. H. O. s manželkou, a teda zaťažiť vecným bremenom len jedného vlastníka pozemku

(resp. bezpodielových spoluvlastníkov pozemku) hoci za potreby vykonania terénnych úprav, avšak zaťažením vecným bremenom čo najmenej vlastníkov pozemkov, pričom pre posúdenie úspešnosti žaloby v konaní o zriadenie vecného bremena súhlas resp. nesúhlas vlastníka susedného pozemku nie je právne významný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. októbra 2019 sp. zn. 5 Co 170/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil; žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil, preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatoval správnosť dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Ako odvolací súd uviedol, služobnosť uvedená v kúpnopredajnej zmluve z 11. decembra 1967, od ktorej žalobkyňa odôvodňuje nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecného bremenu, buď platne nevznikla z dôvodu absencie právnej úpravy zriadenia vecných bremien na zmluvnom základe v Občianskom zákonníku účinnom od 1. apríla 1964 až do 31. marca 1983, kedy existovala možnosť vzniku vecného bremena len zo zákona, alebo aj pokiaľ by strany kúpnopredajnej zmluvy v roku jej uzavretia medzi sebou uzavreli záväzok s obligačnou povahou za účelom zabezpečenia prechodu medzi ich pozemkami, tento záväzok by nebol účinný voči ich právnym nástupcom a nemohol by sa tak ani vzťahovať na žalobkyňu. V tomto smere odvolací súd taktiež upozornil na to, že uvedenú „služobnosť“ chceli zmluvné strany ponechať v platnosti najneskôr do spriechodnenia parcely 1735/1 (v dôsledku výstavby Dúbravky v 80-tych rokoch minulého storočia prišlo k zasypaniu rokliny rozprestierajúcej sa na uvedenej parcele a k využívaniu tejto parcely ako prístupovej cesty), od kedy sa podľa vôle zmluvných strán mala stať služobnosť bezpredmetnou, o čom má vedomosť aj žalobkyňa. Nebola teda splnená podmienka dobromyseľnosti užívania. Ohľadom zriadenia vecného bremena odvolací súd zdôraznil, že súd v otázke zriaďovania vecných bremien musí mať na zreteli podmienku minimálneho zaťaženia pre pozemok na ktorom zriaďuje vecné bremeno, pričom vecné bremeno nie je nutné zriaďiť len cez už existujúce cesty, ale aj v miestach, kde je to fakticky možné. Preto odvolací súd uviedol, že v priamom kontraste s touto podmienkou je návrh žalobkyne na zriadenie ňou žiadaného vecného bremena, ktoré by až nad mieru obmedzovalo vlastníkov okolitých pozemkov, keď by boli na vlastníckom práve obmedzení nielen žalovaní 1/ a 2/, ale obmedzenie vlastníckeho práva by muselo postihnúť aj 13 podielových spoluvlastníkov parcely č. XXXX a taktiež aj vlastníčku parcely č. XXXX/X. Podľa názoru odvolacieho súdu, v tomto smere by nebolo účelné zriaďiť vecné bremeno ani v dôsledku súdom prvej inštancie už spomínaného časového obmedzenia, na ktoré má žalobkyňa povolené právo na využívanie lesnej cesty v úseku Dúbravka Ferencova draga na príjazd k nehnuteľnostiam parc. č. XXXX/X, XXXX, XXXX/X a stavby súpisné č. XXXX od štátneho podniku Lesy SR, OZ Smolenice, ktoré je časovo obmedzené len do 31. decembra 2025, a pokiaľ by z akéhokoľvek dôvodu neprišlo k predĺženiu povolenia využívania uvedenej lesnej cesty, právne postavenie žalobkyne by bolo opätovne rovnaké. Záverom sa odvolaciu súdu, zhodne so súdom prvej inštancie, javilo ako oveľa prijateľnejšie zriadenie prístupu na parcelu žalobkyne či už cez parc. č. XXXX/X, alebo parc. č. XXXX a tým spôsobom spojiť parcelu žalobkyne s účelovou komunikáciou nachádzajúcou sa na parc. č. XXXX/X, alebo XXXX/X. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že tak odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, sa vôbec nevysporiadali s ňou namietanou nemožnosťou zriadenia inej (kratšej) prístupovej cesty z dôvodu faktického terénneho stavu predmetnej lokality, keď jej žiadny zákon neumožňuje vykonať terénne úpravy na pozemku parc. č. XXXX/X v spoluvlastníctve G. H. O. a jeho manželky za účelom zriadenia prístupovej cesty, ako aj z dôvodu, že realizácia rekreačnej chaty v zmysle stavebného povolenia z 5. októbra 2017 a oplotenia stavby realizovanej na

parc. č. XXXX/X jej úplne vylučuje vstup na uvedenú parcelu. V tejto súvislosti dovolateľka namietala aj nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižších inštancií ohľadne faktickej nemožnosti zriadenia prístupovej cesty, ktorá sa javí súdom ako najmenej obmedzujúca vlastnícke práva vlastníkov príslušných pozemkov a zdôraznila, že G.. H. O. nesúhlasí so zriadením vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu cez jeho pozemok, ani s vykonaním terénnych úprav za účelom prechodu dovolateľky k jej nehnuteľnostiam a zároveň plánuje na predmetnej parcele vykonať také terénne úpravy, ktoré tento prechod úplne znemožnia. Preto bola dovolateľka toho názoru, že nedisponuje žiadnym právnym titulom na vykonanie terénnych úprav parcely č. XXXX/X a ani parcely č. XXXX/X a tento titul by jej nevznikol ani v prípade, ak by sa domáhala zriadenia prístupovej cesty cez parcelu č. XXXX/X a v tomto konaní by bola úspešná a aj napriek tomu sa súdy nižších inštancií s uvedenými námietkami nezaoberali a dovolateľka mala preto zato, že zamietnutie jej žaloby na zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu cez pozemok žalovaných 1/ a 2/ bolo nesprávne. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a jej žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

5. Žalovaní 1/ a 2/ sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnili so závermi súdov nižších inštancií a dovolanie podané žalobkyňou navrhli zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala nesprávne zistený skutkový stav, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že nedošlo k splneniu základných podmienok pre vydržanie vecného práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu odvodzovaného od služobnosti uvedenej v kúpnopredajnej zmluve z 11. decembra 1967, pretože táto nevznikla platne z dôvodu (v danom čase) absencie právnej úpravy zriadenia vecných bremien na zmluvnom základe, resp. by mohla mať len charakter obligačného záväzku, avšak bez možnosti jej prechodu na ďalších nadobúdateľov nehnuteľnosti. Ďalej je zrejmé, že žalobkyňou navrhované zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu cez časť pozemku žalovaných 1/ a 2/ by nadmieru obmedzovalo vlastníkov okolitých pozemkov, nakoľko by toto obmedzenie muselo postihnúť nielen žalovaných 1/ a 2/, ale aj vlastníkov, resp. spoluvlastníkov ďalších dvoch parciel, voči ktorým však žaloba v tomto spore ani nesmerovala, a preto by vyhovie predmetnej žalobe situáciu žalobkyne nevyriešila. V neposlednom rade zrejmé, že obom súdom nižších inštancií sa javilo ako oveľa prijateľnejšie zriadenie prístupu na parcelu žalobkyne zaťažením len jednej parcely, hoci za potreby vykonania terénnych úprav, či už cez parc. č. XXXX/X, alebo parc. č. XXXX a tým spôsobom spojiť parcelu žalobkyne s účelovou komunikáciou nachádzajúcou sa na parc. č. XXXX/X, alebo XXXX/X, a to bez ohľadu na prípadný súhlas, alebo nesúhlas vlastníkov týchto pozemkov so zriadením vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne. Na základe uvedeného možno konštatovať,

že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania 2 :1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.